

“Vadedilen Mesih'in (as) son anlarıydı ve etrafında hep erkekler toplanmıştı. Bayanlar etrafından ayrılmışlardı. Yatağının üç tarafında erkekler duruyordu. Ben de başının olduğu tarafa orada az kalabalık olabilir diye yaklaştım.

Oradan gördüm ki Vadedilen Mesih gözünü açar, etrafa bakıp bakıp ama sonunda yorulup kapatırdı. Bunu tekrar tekrar yapıyordu. Son anları olduğu için gücü de pek kalmamıştı. Son bir kez gözlerini açtı ve etrafa birisine ararcasına bakmaya çalıştı ve gözü beni görünce sanki rahatladı. Ondan sonra gözünü kapattı ve son nefesini alarak vefat etti. O anda sanki gözlerinin beni aradığını hissettim ve onu son anda görebilmenin benim dualarımın neticesi olduğunu düşündüm.

Vefatından sonra bazı arkadaşlar tedirgin oldular. Şimdi ne olacak diye düşünmeye başladılar. İnsan sonuçta etrafındaki insanlara bakar. Esas çalışanın vefat ettiğini görünce “artık ne olacak” diye düşünür. İşte aynı şekilde tedirgin olan arkadaşları gördüm O anda 19 yaşındaydım ve vadedilen Mesih'in yanı başında durup

“Allah'ım (cc) ant içerim ki eğer tüm cemaat bile Ahmediyyetten yüzünü çevirirse yine de vadedilen Mesih (as) ile göndermiş olduğun mesajı dünyanın dört bucağına ulaştıracağım ” dedim.

“İnsanın hayatında muhtelif anlar gelir. Tembellik anları gelir, atak olduğu anlar gelir, ilim dolu anlar gelir, cehalet dolu anlar gelir, itaat dolu anlar gelir, gaflet dolu anlar gelir. Bugün bile o an'ın öyle atak, öyle ilim dolu, öyle irfan dolu olduğun düşünüyorum ki vücudumun her zerresi sanki benimle ant içiyordu. O anda dünyanın tüm gücüyle bile benim irademe karşı gelemeyeceğini inanıyordum ve içtiğim bu anda karşı duramayacağını biliyordum. Düşündüklerimi bilselerdi belki de deli sanırlardı; belki değil kesinlikle deli sanırlardı ama ben kendim nefsimde bunun en büyük farz ve sorumluluk olarak algıliyordum. O anda haddimi aştığımı düşünmüyorum. Allah'ın bana lütfettiği güçler ve kabiliyetlere göre düşündüğümü inanıyordum.”